‘’Mä oon vieläkin täällä.’’ Noin mä kirjoitin. Yks viesti facebook messengerissä. Mutta vastausta ei koskaan kuulunut. Se oli perjantai, kello oli jotakuinkin kahdeksan ja mun sateenvarjo oli rikki. Siin oli pieni repeymä josta valui pieniä pisaroita mun olkapäälle. Oli ihan helvetin kylmä mutta aluks se ei haitannut. Mä tiesin et mä nään Sinin ja se lämmitti, se lämmitti mun sisällä ku sauna. Se odottaminen ja ne perhoset mun vatsan pohjalla, tai vois varmaan sanoa ampiaiset. Mä olin ku pikku poika, joka odottaa et joulupukki tulee, kun iskä on lähtenyt ovesta ja sanonut: ‘’Minä käyn katsomassa missä se joulupukki on.’’ Mutta tona jouluna joulupukki ei tullut. Kukaan ei tullut. Jännitys alkoi muuttua pahaks oloks, semmoseks etovaks. Sade oli yltynyt, ja mä olin seissyt siinä niin kauan, että mun koko toinen hiha oli ihan märkä. Mä tunsin miten vesi valui mun sormia pitkin ja tippui yksitellen maahan. Kello oli varmaan jo kymmenen. Mä tiesin ettei kukaan tulis, mut mä en halunnut lähtee. Mä en halunnut myöntää et kävis niin. Mä en halunnut myöntää et me ei nähtäis enään ikinä. Mut mä seisoin siin vieläkin. Kello oli 23.02, eikä siel enää oikeen kulkenut ihmisiäkään. Mä en halunnut lähteä. Mun oli pakko soittaa Sinille. Mä näppäilin Sinin numeron mun kännykkään, se oli ainut numero jonka osasin ulkoa, Sini oli aina ilonen siitä. Mut nyt mua pelotti painaa vihreetä luuria. Mitä mä sanoisin? Mikset oo täällä? Sun piti tulla. Mä mietin mutten keksinyt mitään sanottavaa. Mut mun oli pakko soittaa. Mä painoin sitä vihreetä luuria. Se puhelin tuuttas, ja mua rupes pelottaa joka tuuttauksella enemmän. Sit se yks tuuttaus katkes kesken kaiken. ‘’Haloo?’’ ‘’Moikka Sini, Aki täs.’’ ‘’Moi, Aki.’’ Sini kuulosti niin epäröivältä et mä meinasin oksentaa. ‘’Tota, mikset sä oo täällä?’’ Mun ääni väris, ja mua hävetti, mä en halunnu olla niin heikko. ‘’Koska, mä en enää pysty tähän.’’ Kyynelet alko nousta kuumina mun silmiin, mä yritin vastustella niitä, mut mä tunsin miten ne valu mun poskia pitkin. Mun teki mieli huutaa. ‘’Älä sano noin. Älä pliis sano noin, Sini mä rakastan sua.’’ ‘’Aki, lopeta.’’ ‘’Mut Sini..’’ ‘’Ei enää muttia, ei tää vaan toimi.’’ Mä kuulin ku Sinikin alko itkeä, ja mä ajattelin et mul on sittenkin viel mahollisuus. Ihan sama mitä Sini sanoo, sil on viel tunteita mua kohtaan. ‘’Voidaanks me ees nähä ja puhua tästä?’’ ‘’Ei! Aki oikeesti lopeta nyt! Mua sattuu, mua sattuu jokainen päivä, mua sattuu jokainen hetki mitä me ollaan yhdessä!’’ Mä yritin puhua mut mä en enää pystyny, mun suusta ei enään tullut sanoja. Me oltiin hetki hiljaa puhelimessa ja sit mä kuulin kun Sini sulki sen puhelun. 49 sekuntia. Se puhelu joka sysäs mut lopullisesti raiteilta kesti vaan 49 sekuntia. Ei edes yhtä vaivaista minuuttia. ‘’Hei sori! Onks sul tulta?’’ Joka tuntematon nuori jätkä tuli kysyy multa. Tupakkaa, mä tarttin tupakkaa ja pahasti. ‘’Joo on mul, onks sul tarjoo yhtä tupakkaa?’’ Se katto mua vähän oudosti, ei mikään ihme. Kundi naama täynnä kyyneleitä ja silmät ku sian vitut kaiken sen pillittämisen jäljiltä, mut ainaki mä sain sen röökin. Se maistu hyvältä, mä en ollu polttanu puoleentoista vuoteen. Mä lopetin heti, kun me ruvettiin Sinin kanssa seurustelemaan. Mä seisoin siin paikallani viel tunnin. Mä en tienny yhtään mitä tehä. Tuntu siltä ku mun kroppa olis vaipunu koomaan ja mul ei ollu mitään muuta vaihtoehtoja kun seistä siinä sateessa ja itkeä. Mä ajattelin, et Hakaniemi ei olis niin hiljanen, mut kaipa se sade oli ajanu kaikki ihmiset pois. Mikä oli ihan hyvä, mä en halunnut nähä ketään. Sini olis tietysti ollu poikkeus, niinku aina. Sini on niin erilainen kun muut, Sini ymmärtää mua. Mut nyt, ei ollu enää Siniä ymmärtämässä. Me heitin mun sateenvarjon pois ja lähin kävelemään. Ei mua kiinnostanu et kastunko mä, kylmyys tuntu yllättävän kodikkaalta. Se oli kun vanha ystävä joka oli tullu lohduttamaan mua. Mä oon ihan läpimärkä, ja ihan jäässä. Eikä tää istuminen todellakaan auta asiaa. Mä mietin et pysähtyyköhän ykskään auto, kysymään et miks mä istun tähän aikaan tässä säässä tässä sillan reunalla. Ei varmaan, tääl on nii pimeetä et ei mua varmaan ees näy. Ja hyvä niin, mä haluunki olla näkymätön. Tai emmä kyl ees haluu olla, niinku mitään. Mä haluaisin kadota tähän pimeyteen niinku sammuva kynttilä. Hetken olis vaan savua, ja lopulta sekin haihtuis ilmaan. Onkohan toi vesi kylmää.